

live action

NIHONJIN NO SHIRANAI
NIHONGO

Írta: Balu

A cím magyarul annyit tesz, hogy „A japán nyelv, amit a japánok nem ismernek”, ebből adódóan pedig elsősorban azoknak tudom ajánlani, akiket érdekel maga a nyelv, illetve van valamilyen alapismeretük is, különben kissé unalmas lehet. Sajnos a felirat nem mindenhol adja vissza, hogy pontosan miről is van szó benne.

Történet

A 23 éves, tanárnak készülő Kano Haruko éppen az új munkahelyére, egy yobikouba (vagyis egy olyan magániskolába, ahova az egyetemre bekerülés céljából járnak) tart, legalábbis ő ezt hiszi. Azt ígérték neki, hogy három hónap munka után beajánlják majd egy középiskolába, és ezzel válhat az álma, vagyis megkezdődhet középiskolai tanárként a pályafutása. Azonban nem egy yobikou várja, hanem egy külföldieknek fenntartott nyelviskola, ahol japánt kell tanítania különböző korú és származású diákoknak. Nagy nehe-

zen belenyugszik, hogy egyetemre készülő diákok helyett külföldiekkel kell foglalkoznia, bemegy az első órára, és lassan, szinte szótagolva köszön és mutatkozik be újdonsült tanítványainak. Itt újabb meglepetés vár rá, hiszen mindenki tud alapszinten japánul, és többnyire nem okoz gondot a kommunikáció sem. Ezzel veszi kezdetét Haruko 12 részes át tartó kalandja, amelyen keresztül ő is rengeteget tanul, nemcsak a japán nyelvről, mivel a diákoknak egy-egy specifikus témában szükségük van a segítségére, hanem a tanári létről és az azzal járó felelősségről is.

Karakterek

Haruko mindig élénk színű, nagyon figyelemfelkeltő, gyarura jellemző ruhákat hord (a stílusról Yuuko írt részletesebben az [AniMagazin 62. számában](#)), ezzel meg sem közelíti egy átlagos tanár kinézetét, bár szerintem abszolút jól áll neki. A látszat ellenére azonban rendkívül kedves, és ugyan az elején kicsit döcögösen mennek a dolgok, mindig a legjobbat akarja a diákjainak. A karakterét Naka Riisa személyesíti meg, én kifejezetten meg voltam elégedve az alakításával, nagyon jól hozza a nem éppen átlagos tanár szerepét.

A tanári karban (a Haruko példaképeként szolgáló igazgató asszonyon kívül) ott van még a felettesnek számító Takasu-sensei, akinek nem igazán fényes a viszonya a főszereplőnkkel, folyton egymás idegeire mennek, és azon agyalnak, hogy hogyan is tolhatnának ki a másikkal. Eköz-

ben Catherine, vagyis Katori-sensei pedig félősen próbálja a kissé bolondos Shibuya-sensei tudtára adni, hogy szerelmes belé. A kollégák nem tűnnek nagy támasznak, de rengeteget segítenek Harukónak, és nem lehet őket nem szeretni.

Az iskolapadban kilenc diák várja a tanárnőket, és mindenkinek megvan a saját epizódja, amiben egy-egy személyes problémájára koncentrálnunk. 19-től 52-ig terjed a szereplők életkora, de a legtöbben a húszas éveikben járnak. Ennek ellenére sokszor mégis inkább közép- vagy általános iskolában éreztem magam, mert időnként nagyon gyerekesen viselkedtek a tanteremben egymás szavába vágva és egymást túlkiabálva.

(De hiszen erre vágyott Haruko, nem?) Olvastam kritikát, hogy a külföldi karakterek színészeivel nem voltak megelégedve, amit részben meg tudok érteni, viszont valahol az is ott van, hogy talán a japánok ilyen furának látják a külföldieket, és ezt szerették volna a szereplők jellemében visszaadni. A kilenc diák között van amerikai, angol, francia, svéd, olasz és kínai is, az érdeklődési körüket tekintve pedig businessmantól kezdve otakun át a nindzsa- és yakuzamániásig akad minden, de ezeket nem szeretném lespoilerezni. Személyes kedvenceim az elegáns és gyönyörű Diana, illetve a rendkívül cuki Luca voltak.

Nyelv

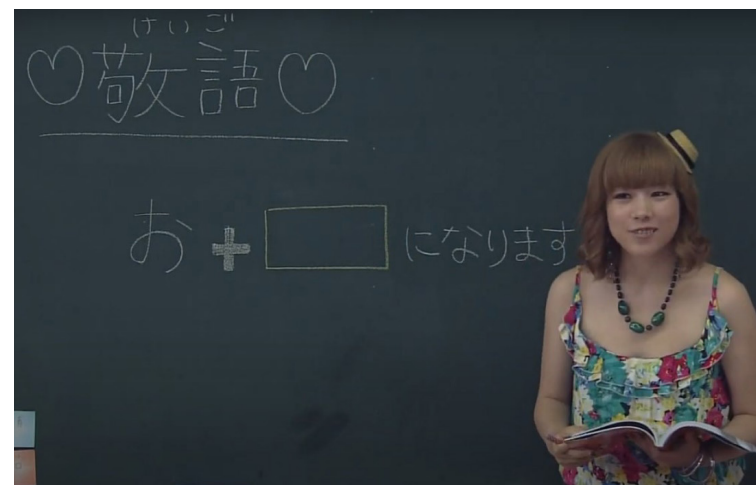
A nyelvezete szerintem nem annyira bonyolult, viszonylag könnyen érthető, esetleg egy-egy külföldi akcentus lehet zavaró. Ennyi infónak viszont azért nem csinálnék külön alcímet. Ahogy említettem a cikk elején, minden részben betekintést nyerhetünk az órákba, ahol néha nem annyira magas szintű oktatás zajlik, néha meg olyan dolgok hangzanak el, amit – a címhez hűen – maguk a japánok sem tudnak. A mű alapvetően ugyanis japánoknak készült. De én azt mondanám, hogy ez az a dorama, amit minden japánnyelv-tanulóknak érdemes végignézni egyszer, mert rengeteg újdonságot tartogathat számára. Hogy említsek párat: keigo (tiszteleti nyelv); szlengszavak etimológiája; pitch accent (azaz a hangmagasság változtatásával kifejezett hangsúlyozás a szavakon

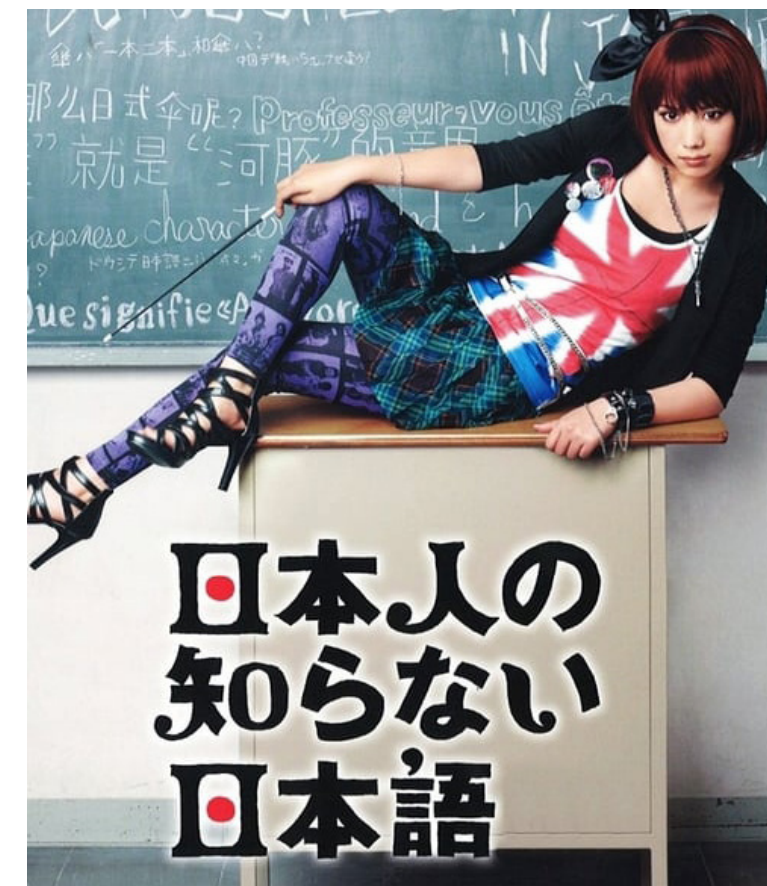
belül); a handakuten eredete; horrorisztikus kandzsitörténetek; kandzsik, amik mást jelentenek Kínában és Japánban; hentaiganák; hogy miért kék a zöld alma és még sok más téma is előkerül a sorozat alatt. Ezek többnyire nyelvórákon sem hangzanak el, ezért mindenképpen tetszhet azoknak, akiket érdekelnek az ilyen tudásmorzsák és érdekességek.

Vélemény

Nem igazán vagyok jártas a dorama világában, de azt hiszem, ez egy egészen különleges darab, nem olyan, mint a legtöbb romantikus sorozat. A humorát sok helyen nagyon szerettem, néhol pedig már inkább fájdalmas volt egy-egy vicc, de mindenképpen sokat mosolyogtam rajta. Az eddigiek alapján talán nem nagyon jött le, de dráma is van benne, egyrészt minden epizód úgy épül fel, hogy legyen benne egy kis rész, amin el lehet érzékenyülni, illetve az utolsó rész egésze a

drámára összpontosul. A sorozatban sokszor előkerülő számot (a ghostnote névre hallgató bandától a Boku Kimi Believer) is egészen megszerettem, a szövege passzol a történethez. Objektívebben nézve valószínűleg nem annyira kiemelkedő mű, viszont nyelvtanulóként nekem nagy kedvencem lett, a karaktereket is eléggé megszerettem. És a majdnem minden rész végén visszatérő idézettel zárva: „Köszönök mindent, Tanárnő!”

Cím: The Japanese The Japanese Don't Know

Év: 2010

Hossz: 12 x 29 perc

Értékelés:

MDL: 7,2 / imdb: 7,1

